

teda paku. Sellest ajast saadik ei julgenud ma
 Vottist eemale minna. Koll varitses mind igal pool
 taga ning minu elu oli dieti kardetavas õhus.
 Kuid Votti meelest olin ma see kõige nägusam
 Gorilla ja usu ka niisugust emast elukat — teab
 ka vahet teha ilu ja inetuse vahel, olgu ta ise küll
 päris metstont näu ja teu poolest. Hää küll —
 Votti oli mu kaitse-wägi ja sellest oli mul küll.

Noh, tuli ometi pääw, kus ma sellest mulle
 nii wastameelest seltsist lahti sain. Gorillad oliwad
 end randa asunud, kus nad enesele konnaarpisid
 korjasiwad, millede pääle nad väga maijad oliwad.
 Mis aga nägi minu film mere pääl? Mitte väga
 laugel ära sõitis säääl meie laew Bellerophon. Nii
 pea, kui ahwid minuast natuke eemal oliwad, kargasin
 ma wette ja, kas wõtta ehk jätta, kõigest jõuast laewa
 poole. Korraga kuulen enese taga padisemist wee
 sees. Ma waatan tagasi — suur must loqu ligendab
 end minule. See oli wist Koll! Onnega jõudsin
 ma laewa parrale, wõtsin plissi lätte ja lasssin
 mu tagaajajat. Hale kisa tuli wastuseks; nüüd
 nägin, et see ju Votti oli. Rahetsedes kargasin ma
 wette ja aitasin truugi looma laewa pääle, kus ta mõne
 filmipilgu järele minuast lastud kuulihawasse suri“.